

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Curtea europeană a Drepturilor Omului

SECȚIA A TREIA

CAUZA TIRON ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 17689/03)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

7 aprilie 2009

Hotărârea rămâne definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Tiron împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din: Josep Casadevall, *președinte*, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, Ann Power, *judcători*, și Santiago Quesada, *grefier de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 17 martie 2009,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 17689/03 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Gheorghe Tiron („reclamantul”), a sesizat Curtea la 5 mai 2003 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Reclamantul este reprezentat de Dumitru Rădescu, avocat în București. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerile Externe.

3. La 3 ianuarie 2008, președintele secției a treia a hotărât să comunice Guvernului cererea. În conformitate cu art. 29 § 3 din Convenție, acesta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

4. Reclamantul s-a născut în 1958 și locuiește în București.

5. Acesta era administrator al societății comerciale A.

6. La 14 mai 2003, reclamantul a fost arestat preventiv în temeiul unei ordonanțe a procurorului de pe lângă Judecătoria București pentru o perioadă de treizeci de zile. Acesta a fost informat că era bănuțit de evaziune fiscală, de fals intelectual, de delapidare și de folosirea cu rea-credință a activelor societății în detrimentul acesteia. În temeiul art. 148 lit. h) din Codul de procedură penală („C. proc. pen.”), parchetul a considerat că arestarea preventivă a reclamantului se impunea, pe motiv că pedeapsa prevăzută de lege pentru faptele reproșate depășea doi ani de închisoare și că punerea în libertate a reclamantului prezenta un pericol pentru ordinea publică.

7. Reclamantul a introdus o plângere împotriva ordonanței de arestare preventivă. La 21 martie 2003, Judecătoria București a confirmat legalitatea arestării preventive.

8. La 10 aprilie și 7 mai 2003, judecătoria a prelungit măsura arestării preventive, pe motiv că motivele inițiale care au justificat-o existau în continuare. De asemenea, aceasta a considerat că gravitatea infracțiunii, necesitatea continuării anchetei penale și faptul că punerea în libertate a reclamantului prezenta un pericol pentru ordinea publică impuneau arestarea preventivă. Recursurile reclamantului au fost respinse la 13 aprilie și, respectiv, 10 mai 2003.

9. La 5 iunie 2003, la rechizitoriul parchetului, reclamantul și alți doi inculpați au fost trimiși în judecată.

10. Prin încheierea din 6 iunie 2003, judecătoria a prelungit perioada de arestare preventivă a reclamantului, pe motiv că existau indicii potrivit cărora a comis faptele reproșate pentru care pedepsele prevăzute de lege depășeau doi ani de închisoare. De asemenea, instanța a considerat că punerea în libertate a reclamantului împiedica continuarea urmăririi penale și prezenta un pericol pentru ordinea publică.

11. La 9 iulie 2003, judecătoria a dispus punerea în libertate a reclamantului cu obligația de a nu părăsi localitatea, considerând că nu existau probe care să demonstreze că persoana în cauză prezenta un pericol concret pentru ordinea publică. Această încheiere a fost infirmată, în urma recursului procurorului, prin hotărârea rămasă definitivă a Tribunalului București din 11 iulie 2003, care, după ce a luat act de dorința reclamantului „de a nu recunoaște faptele”, a prelungit arestarea preventivă, ca urmare a complexității activității infracționale a persoanei în cauză, precum și a nesiguranței pentru populație dacă o persoană pusă sub acuzare ar fi eliberată.

12. La 10 iulie 2003, Tribunalul București a respins cererea reclamantului de recuzare a judecătorului însărcinat cu soluționarea cauzei.

13. La 5 august 2003, judecătoria a înlocuit arestarea preventivă cu obligația de a nu părăsi localitatea. Această hotărâre a fost din nou infirmată în urma recursului, prin hotărârea rămasă definitivă din 8 august 2003 a Tribunalului București. Această instanță a considerat că arestarea preventivă era justificată de pericolul social al faptelor, de modul de comitere a infracțiunilor, amploarea prejudiciului, precum și atitudinea reclamantului, care nu recunoștea faptele.

14. La 28 august, 3 octombrie, 7 noiembrie, 28 noiembrie și 19 decembrie 2003 și 23 ianuarie, 16 februarie și 2 aprilie și 23 aprilie 2004, judecătoria a prelungit arestarea preventivă a reclamantului din motive similare. Instanța a considerat de fiecare dată că motivele arestării sale inițiale existau în continuare, că punerea sa în libertate prezenta un pericol pentru ordinea publică având în vedere sentimentul de nesiguranță pe care l-ar fi creat publicului, gravitatea infracțiunii pentru care era învinuit, circumstanțele concrete ale speței și faptul că reclamantul nu reparase încă prejudiciul cauzat. De asemenea, la 7 și 28 noiembrie 2003, instanța a luat act de atitudinea reclamantului, care refuza să recunoască anumite fapte. Recursurile reclamantilor împotriva acestor hotărâri au fost respinse. În cursul acestei perioade, instanța i-a interogat pe ceilalți inculpați și mai mulți martori și a respins două cereri de recuzare introduse de reclamant.

15. La 24 mai și 14 iunie 2004, judecătoria a dispus punerea în libertate a reclamantului cu obligația de a nu părăsi țara, considerând că nu existau probe care să demonstreze că persoana în cauză prezenta un pericol concret pentru ordinea publică. În urma recursului parchetului, prin hotărârile din 31 mai și 25 iunie 2004, Tribunalul București a infirmat hotărârile citate anterior și a prelungit arestarea preventivă, pe motiv că această ultimă măsură nu putea fi înlocuită decât în caz de modificare a motivelor inițiale care au impus-o, ceea ce nu era valabil în speță. De asemenea, instanța a constatat că existau indicii serioase conform cărora reclamantul putea comite infracțiunile de care era acuzat.

16. La 13 iulie, 17 august și 31 august 2004, judecătoria a respins cererea reclamantului de revocare a măsurii arestării preventive și a prelungit această măsură cu motive similare care făceau referire la persistența motivelor inițiale, la gravitatea pedepsei și la pericolul pentru ordinea publică pe care punerea în libertate a reclamantului îl prezenta.

17. Prin hotărârea din 6 septembrie 2004, Judecătoria București a achitat reclamantul pentru infracțiunile pedepsite de art. 13 din Legea nr. 82/1991 și art. 40 coroborat cu art. 289 din Codul penal și l-a condamnat la doi ani și nouă luni de închisoare pentru celelalte infracțiuni.

18. Prin hotărârea rămasă definitivă din 22 decembrie 2004, Curtea de Apel București a anulat unele dintre pedepsele la care a fost condamnat reclamantul, a păstrat o pedeapsă cu închisoarea de doi ani și nouă luni și a scăzut întreaga perioadă de arestare preventivă din pedeapsă.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

19. Dispozițiile relevante ale Constituției și Codului de procedură penală, astfel cum erau în vigoare la momentul faptelor, sunt descrise în cauzele *Calmanovici împotriva României* (nr. 42250/02, pct. 40, 1 iulie 2008), *Samoilă și Cionca împotriva României* (nr. 33065/03, pct. 36, 4 martie 2008) și *Konolos împotriva României* (nr. 26600/02, pct. 24, 7 februarie 2008).

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 5 § 3 DIN CONVENȚIE

20. Reclamantul susține că nu a fost adus “de îndată” în fața unui magistrat desemnat să îndeplinească funcții judiciare după arestarea sa preventivă la 14 martie 2003 și că instanțele interne nu au justificat necesitatea de a-l menține în stare de arest preventiv. În această privință, el invocă art. 5 § 3 din Convenție, formulat după cum urmează:

„Orice persoană arestată sau deținută, în condițiile prevăzute de paragraful 1. lit. c) din prezentul articol, trebuie adusă de îndată înaintea unui judecător sau a altui magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare și are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii. Punerea în libertate poate fi subordonată unei garanții care să asigure prezentarea persoanei în cauză la audiere.”

21. Guvernul contestă acest argument.

A. Cu privire la admisibilitate

22. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. De asemenea, Curtea subliniază că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

23. Curtea constată că acest capăt de cerere include două părți, prima privind cerința de a fi adus de îndată în fața unui judecător sau a altui magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare, iar cel de-al doilea privind justificarea arestării preventive, pe care o consideră excesivă.

1. Dreptul de a fi adus de îndată în fața unui judecător sau a altui magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare

a) Argumentele părților

24. Reclamantul subliniază că procurorul care a dispus arestarea sa preventivă nu este un magistrat în sensul art. 5 § 3 din Convenție. De asemenea, acesta ia act de faptul că nu a fost adus decât la cererea sa în fața unui magistrat pentru a fi analizată temeinicia arestării sale preventive.

25. Guvernul admite că procurorul în dreptul român nu este un „magistrat” împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare în sensul art. 5 § 3, citat anterior și că, la momentul faptelor, controlul judiciar al detenției nu era automat. Acesta ia act de faptul că, în speță, judecătoria a examinat legalitatea și temeinicia arestării preventive a reclamantului la șapte zile de la arestarea sa. Bazându-se pe cauza *Varga împotriva României*, (nr. 73957/01, pct. 53-56, 1 aprilie 2008), acesta consideră că, în ciuda faptului că în speță nu se realizează controlul automat, termenul de șapte zile nu este excesiv.

26. Guvernul subliniază modificările aduse Codului de procedură penală prin Legile nr. 281 și 356 din 24 iunie 2003 și 21 iulie 2006 și Ordonanțele de urgență ale Guvernului nr. 66/2003 și 109/2003, conform cărora judecătorul este de acum înainte singurul competent să dispună arestarea preventivă.

b) Motivarea Curții

27. Curtea face trimitere la principiile fundamentale care rezultă din jurisprudența sa și care determină condițiile în care o persoană arestată trebuie adusă imediat în fața unui judecător sau a altui magistrat împuternicit cu exercitarea atribuțiilor judiciare în sensul art. 5 § 3 din Convenție [*Pantea împotriva României*, nr. 33343/96, pct. 236-242, CEDO 2003-VI (fragmente)].

28. Curtea reamintește că respectivul control judiciar al arestării trebuie să se efectueze automat. Acesta nu se poate exercita ca urmare a unei cereri formulate în prealabil de deținut [*Aquilina împotriva Maltei* (GC), nr. 25642/94, pct. 49, CEDO 1999-III]. Ea reamintește, în cele din urmă, că s-a considerat că o perioadă de deținere de patru zile și șase ore fără un control judiciar mergea dincolo de limitele stricte de timp stabilite de art. 5 § 3, chiar și atunci când avea drept scop apărarea colectivității în ansamblul său împotriva terorismului (*Brogan și alții împotriva Regatului Unit*, hotărârea din 29 noiembrie 1988, seria A, nr. 145-B, p. 33, pct. 62).

29. Curtea ia act de faptul că, în speță, instanța a examinat legalitatea și temeinicia acestei măsuri abia după șapte zile de la arestarea preventivă a reclamantului de către un procuror. Guvernul nu a prezentat nicio justificare care să motiveze această întârziere. Aceasta ia act de modificarea, ulterior faptelor, a dreptului intern relevant, dar consideră că această evoluție legislativă nu poate avea consecințe asupra examinării, în speță, a capătului de cerere formulat de către reclamant.

30. Rezultă că, în prezenta cauză, reclamantul, care a apărut în fața instanței abia la șapte zile de la arestarea sa, nu a fost „de îndată” adus în fața unui judecător sau a altui magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare.

Prin urmare, a fost încălcat art. 5 § 3 din Convenție.

2. Dreptul de a fi judecat într-un termen rezonabil și justificarea arestării preventive

a) Argumentele părților

31. Reclamantul subliniază că a fost menținut în stare de arest preventiv între 14 martie 2003 și 22 decembrie 2004, data pronunțării hotărârii rămase definitive de către Curtea de Apel București. Acesta a luat act de faptul că instanțele naționale au folosit formule stereotipe și generale pentru a justifica arestarea preventivă, care a depășit termenul rezonabil impus de art. 5 § 3 din Convenție. Conform acestuia, achitarea sa pentru anumite infracțiuni demonstrează că nu existau suspiciuni plauzibile care să justifice detenția sa.

32. Făcând trimitere la jurisprudența Curții în materie, Guvernul consideră că arestarea preventivă a reclamantului s-a încheiat la momentul condamnării sale în primă instanță, la 6 septembrie 2004, de Judecătoria București. Astfel, ea a durat un an, cinci luni și trei săptămâni. Conform acestuia, respectiva perioadă nu este nerezonabilă.

33. Guvernul subliniază caracterul foarte complex al cauzei, dovedit de tipul și gravitatea faptelor reproșate reclamantului, amploarea investigațiilor efectuate și numărul de inculpați. Conform acestuia, instanțele naționale au justificat în mod regulat, prin motive relevante și suficiente, necesitatea prelungirii măsurii de arest preventiv.

34. În ceea ce privește modul în care autoritățile naționale au desfășurat ancheta, Guvernul ia act de faptul că autoritățile judiciare au dat dovadă de diligență, prin audierea unui număr considerabil de martori. Conform acestuia, prin cererile sale succesive de recuzare, reclamantul a contribuit la prelungirea acestei perioade.

b) Motivarea Curții

i) Perioada care trebuie luată în considerare

35. Curtea reamintește că perioada reglementată de art. 5 § 1 c) și 3 din Convenție se încheie, de obicei, la data pronunțării cu privire la temeinicia acuzației aduse persoanei în cauză, fie și doar în primă instanță [*Kudla împotriva Poloniei* (GC), nr. 30210/96, pct. 104-158, CEDO 2000-XI, și *Svipsta împotriva Letoniei*, nr. 66820/01, pct. 107-99, CEDO 2006-III (fragmente)]. În primul rând, Curtea evidențiază că, în prezenta cauză, perioada vizată la art. 5 § 3 a început la 14 martie 2003, data arestării reclamantului, și a luat sfârșit la 6 septembrie 2004, data condamnării sale în primă instanță. Astfel, această perioadă a durat aproximativ un an, cinci luni și trei săptămâni. Curtea consideră că acest termen este suficient de lung pentru a putea pune probleme din perspectiva art. 5 § 3.

ii) Justificarea arestării preventive

36. Curtea face trimitere la principiile fundamentale care rezultă din jurisprudența sa și care determină caracterul rezonabil al unei arestări, în sensul art. 5 § 3 din Convenție (*Calmanovici împotriva României*, nr. 42250/02, pct. 90-94, 1 iulie 2008, și jurisprudența citată).

37. În jurisprudența sa, Curtea a expus patru motive fundamentale acceptabile pentru arestarea preventivă a unui acuzat suspectat că a comis o infracțiune: pericolul ca inculpatul să fugă (*Stögmüller împotriva Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, seria A nr. 9, pct. 15); riscul ca inculpatul, odată pus în libertate, să împiedice administrarea justiției (*Wemhoff împotriva Germaniei*, hotărârea din 27 iunie 1968, seria A nr. 7, pct. 14), să comită noi infracțiuni (*Matzenetter împotriva Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, seria A nr. 10, pct. 9) sau să tulbure ordinea publică [*Letellier împotriva Franței*, hotărârea din 26 iunie 1991, seria A nr. 207, pct. 51 și *Hendriks împotriva Țărilor de Jos* (dec.), nr. 43701/04, 5 iulie 2007].

38. Curtea reamintește că nu se poate face o evaluare abstractă a caracterului rezonabil al duratei unei detenții (*Patsouria împotriva Georgiei*, nr. 30779/04, pct. 62, 6 noiembrie 2007) și că acesta trebuie examinat în fiecare caz, ținând seama de condițiile concrete. Astfel, continuarea detenției nu se justifică într-o anumită speță decât dacă indicii concrete demonstrează o cerință veritabilă de interes public care prevalează, în ciuda prezumției de nevinovăție, asupra regulii respectării libertății individuale [*Smirnova împotriva Rusiei*, nr. 46133/99 și 48183/99, pct. 61, CEDO 2003-IX (fragmente)].

39. Curtea ia act de faptul că, în speță, instanțele naționale au prelungit periodic arestarea preventivă a reclamantului. Totuși, aceasta evidențiază caracterul prea succint și abstract al motivelor acestor sentințe, care se limitau să menționeze anumite criterii prevăzute de Codul de procedură penală, dar omiteau să specifice modul în care interveneau în cazul reclamantului (*Calmanovici*, citată anterior, pct. 97-98). De asemenea, Curtea constată că instanța a menținut arestarea prin formule similare, pentru a nu spune stereotipe, care repetă de-a lungul timpului aceleași criterii. O astfel de justificare nu este conformă garanțiilor prevăzute la art. 5 § 3 din Convenție (*Mansur împotriva Turciei*, hotărârea din 8 iunie 1995, seria A nr. 319-B, p. 50, pct. 55, și *Svipsta*, citată anterior, pct. 109).

40. Curtea recunoaște că, prin gravitatea lor deosebită și prin reacția publicului la săvârșirea lor, anumite infracțiuni pot genera tulburări sociale care să justifice arestarea preventivă, cel puțin o anumită perioadă de timp. Totuși, aceasta ia act de faptul că un astfel de pericol scade în mod necesar în timp și că, prin urmare, autoritățile judiciare trebuie să prezinte motive mai specifice care să justifice persistența motivelor detenției (*I.A. împotriva Franței*, 23 septembrie 1998, pct. 104-105, *Culegere de hotărâri și decizii* 1998-VII).

41. Curtea constată că, în speță, instanțele naționale au justificat arestarea preventivă a reclamantului prin persistența motivelor inițiale, prin faptul că punerea sa în libertate prezenta un pericol pentru ordinea publică și prin necesitatea continuării anchetei. Bineînțeles, nevoia de a păstra ordinea publică și de a asigura o bună desfășurare a anchetei au fost deja recunoscute de Curte drept un motiv ce poate justifica prelungirea privării de libertate (*Letellier* citată anterior, pct. 39 și *Garycki împotriva Poloniei*, nr. 14348/02, pct. 48, 6 februarie 2007). Cu toate acestea, în speță, instanțele nu au oferit nici o explicație pentru a justifica, cu trecerea timpului, modul în care punerea în libertate a reclamantului putea avea un impact negativ asupra societății civile sau putea împiedica desfășurarea anchetei.

42. Scurta trimitere la gravitatea faptelor comise, la modul în care acuzatul le-a comis, perspectiva unei pedepse severe și valoarea prejudiciului nu ar putea completa lipsa de motivație menționată anterior, deoarece este de natură să ridice mai multe întrebări decât să ofere răspunsuri în privința rolului acestor elemente în existența invocată a unui pericol pentru ordinea publică în speță (*Calmanovici*, citată anterior, § 99). În special, Curtea reamintește că a decis deja că instanțelor interne le revine sarcina de a motiva în mod concret, pe baza faptelor relevante, motivele pentru care ordinea publică ar fi efectiv amenințată în cazul în care inculpatul ar fi liber (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Letellier*, citată anterior, pct. 51). Știind că instanțele interne trebuie să respecte prezumția de nevinovăție cu ocazia examinării necesității de a prelungi arestarea preventivă a unui inculpat, trebuie reamintit că menținerea în detenție nu ar putea servi la anticiparea asupra unei pedepse privative de libertate bazându-se în principal și în mod abstract pe gravitatea faptelor comise sau pe valoarea prejudiciului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Patsouria*, citată anterior, pct. 72).

43. Curtea este în special afectată de refuzul instanțelor naționale de a dispune punerea în libertate a reclamantului din cauza atitudinii sale din timpul instrumentării de a nu recunoaște anumite fapte (a se vedea supra, pct. 11, 13 și 14). Aceasta reamintește că, nu numai că acest motiv nu poate justifica o măsură privativă de libertate, dar aduce atingere drepturilor de a nu face declarații și de a nu contribui la propria incriminare, astfel cum sunt garantate de art. 6 din Convenție [*Țurcan împotriva Moldovei*, nr. 39835/05, pct. 51, 23 octombrie 2007 și, *mutatis mutandis*, *Jalloh împotriva Germaniei* (GC), nr. 54810/00, pct. 100, CEDO 2006-IX].

44. De altfel, Curtea reamintește că art. 5 § 3 din Convenție impune instanțelor naționale, atunci când acestea se confruntă cu necesitatea prelungirii unei măsuri de arest preventiv, să ia în considerare măsurile alternative prevăzute de legislația națională (*Jabłoński împotriva Poloniei*, nr. 33492/96, pct. 83, 21 decembrie 2000 și *Patsouria*, citată anterior, pct. 75-76, 6 noiembrie 2007). În prezenta cauză, deși sesizate cu o astfel de cerere și deși o astfel de măsură a fost adoptată în primă instanță de patru ori, instanțele naționale nu au indicat motivele concrete pentru care această măsură alternativă nu putea asigura prezența reclamantului în fața instanței.

45. Având în vedere considerentele de mai sus, Curtea consideră că autoritățile nu au oferit motive „relevante și suficiente” pentru a justifica necesitatea menținerii reclamantului în arest preventiv.

46. În aceste circumstanțe, nu este necesar să se verifice în plus dacă autoritățile naționale competente au contribuit cu o „diligentă deosebită” la continuarea procedurii (*Dolgova împotriva Rusiei*, nr. 11886/05, pct. 50 *in fine*, 2 martie 2006).

Prin urmare, a fost încălcat art. 5 §3 din Convenție.

II. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

47. Art. 41 din Convenție prevede:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

48. Reclamantul solicită 579 592,20 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material, reprezentând valoarea contractelor de prestări servicii pierdute de societatea comercială, A.I., la care era unic acționar, în timpul arestului preventiv. Acesta solicită 5 000 000 EUR cu titlu de prejudiciu moral suferit ca urmare a faptului că a fost urmărit penal și judecat de persoane care nu erau „magistrați împuterniciți prin lege”. În caz contrar, acesta îi solicită Curții să oblige statul să inițieze procedurile de excludere din magistratură a procurorilor și judecătorilor care nu au respectat art. 5 § 3.

49. Guvernul subliniază că perioada de arestare preventivă a reclamantului i-a fost scăzută integral din pedeapsă și că persoana în cauză nu a demonstrat realitatea pierderilor pretinse. Acesta consideră că nu există niciun raport de cauzalitate între prejudiciul moral invocat și obiectul cererii și că o eventuală constatare a unei încălcări poate reprezenta, în sine, o reparație echitabilă. Acesta subliniază că suma solicitată cu titlu de prejudiciu moral este excesivă în raport cu jurisprudența Curții în domeniu.

50. Curtea reamintește că acordă despăgubiri bănești în temeiul art. 41 doar dacă este convinsă că pierderea sau prejudiciul reclamat rezultă în mod real din încălcarea constatată.

51. În ceea ce privește cererea prezentată cu titlu de prejudiciu material, Curtea evidențiază că reclamantul a fost condamnat și că perioada arestării sale preventive i-a fost scăzută integral din pedeapsă. În consecință, ea consideră că această cerere nu poate fi admisă (*mutatis mutandis Kalachnikov împotriva Rusiei*, nr. 47095/99, pct. 139, CEDO 2002-VI).

52. Cu toate acestea, Curtea consideră că reclamantul a suferit în mod cert un prejudiciu moral. Pronunțându-se în echitate, în conformitate cu art. 41 din Convenție, Curtea îi acordă 6 000 EUR pentru prejudiciul moral.

B. Cheltuieli de procedură

53. De asemenea, reclamantul solicită 1 289,04 RON cu titlu de cheltuieli cu corespondența cu Curtea și 62 860,56 RON cu titlu de onorarii pentru avocat.

54. Guvernul nu contestă realitatea cheltuielilor cu corespondența, ținând seama de documentele justificative furnizate la dosar de către reclamant. În ceea ce privește suma care reprezintă onorariile avocatului, Guvernul o consideră excesivă și consideră că suma a fost stabilită în mod speculativ. Acesta ia act de faptul că reclamantul nu a prezentat documente justificative detaliate care să permită evaluarea numărului de ore de lucru și stabilirea necesității acestui număr de ore pentru a fi reprezentat.

55. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de procedură decât în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. Curtea înțelege că reclamantul a suportat anumite cheltuieli pentru a

obține repararea prejudiciului suferit prin încălcarea Convenției la nivel european și constată că reclamantul a prezentat documente justificative relevante pentru cheltuielile sale cu corespondența cu Curtea. Ținând seama de documentele de care dispune și de criteriile aplicabile în cauze similare, pronunțându-se în echitate, conform art. 41 din Convenție, Curtea consideră că este rezonabil să acorde reclamantului suma de 2 000 EUR cu titlu de cheltuieli de procedură.

C. Dobânzi moratorii

56. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

***PENTRU ACESTE MOTIVE,
În unanimitate,
CURTEA,***

1. Declară cererea admisibilă;

2. Declară că a fost încălcat art. 5 § 3 din Convenție în ceea ce privește omisiunea autorităților de a-l aduce de îndată pe reclamant în fața unui magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare;

3. Declară că a fost încălcat art. 5 § 3 din Convenție în ceea ce privește omisiunea autorităților de a oferi motive „relevante și suficiente” pentru a justifica necesitatea menținerii arestării preventive a reclamantului;

4. Hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, suma de 6 000 EUR (șase mii euro) pentru prejudiciul moral și 2 000 EUR (două mii euro) pentru cheltuielile de procedură, care trebuie convertiți în lei românești la rata de schimb aplicabilă la data plății, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

5. Respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 7 aprilie 2009, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte